

Нашето намерение бе да ви накараме да осъзнаете факта, че сред обикновеното човечество, във всички страни и народи на земята, се подготвя за свобода един нов народ – един Божи народ – множество, което никой не може да преброи. Този народ, който произхожда от материалната сфера и се изявява в нея, не трябва повече в нито едно отношение да се страхува от смъртта. Напротив, за него смъртта е печалба. Този народ се подготвя за едно много специално пътуване, пътуване, за което апостол Павел казва: „*Да срещнем Господа във въздуха*“. Това е универсален начин на изразяване, загатващ един следващ процес, който се отнася до промяната на новото душевно същество в духовно същество. Това е пътуването към Неподвижното царство.

Може би ви е известно, че човечеството като цяло също е подложено на кръговрат. Този кръговрат започва в новия ден на една диалектична изява и завършва с една космическа революция, след което всичко отново се повтаря. Когато наближава краят на един космически ден, условията и вибрационните състояния се променят и накрая стават такива, че вече нито един човек не може да бъде спасен и освободен, преди отново да настъпи новият ден на изява. Когато и последният човек, който още може да бъде спасен, бъде приет в процеса на освобождение, прозвучава „звукът на последната тръба“. Тогава всички освободени ще бъдат отделени от диалектичното жизнено поле с неговите две сфери и ще започне славното пътуване към Бащиния дом.

Тогава новото братство, новата Una Sancta е образувана. Тя ще срещне „Господа във въздуха“. Това е общността на откупените от тази земя. Тези, които ѝ принадлежат, първо са били възпламенени от Божия дух, когато още са били истински търсещи, след това са умрели в Исус, и накрая биват приети от Светия дух в процеса на новораждане, така че да станат Божии деца.

ХРИСТОС – УНИВЕРСАЛНИЯТ ИЗВОР НА СВЕТЛИНАТА И СИЛАТА

В този свят се ражда една нова човешка раса! Един нов народ се надига – предвещаният народ, народът на Господа, Божият народ!

Ако се поровите внимателно в световната литература, ще чуете много гласове, които ви говорят за идването на това славно множество, едно множество, което никой не може да преброи. Но наред с това пророчество поради диалектичното си състояние на съществуване, вие неизбежно приемате с всичките си сетивни органи и заблудата, че това идване на Божия народ се отнася до повторното обединение на старата семитска раса на бреговете на античното море. Или вниманието ви се насочва към британско-израелското движение, което създава впечатлението, че англосаксонската раса е народът на Господа.

Древните поети пеят: „Той ще събере своя народ от всички страни на земята“. Но не си мислете, че тези песни се отнасят до някакви окултни или етнологични развития. Вие трябва да ги разбирате в един напълно нов смисъл. Тези древни пророчества оповестяват необикновената и чудна изява на един напълно нов, недialeктичен човешки тип в този диалектичен свят. Тази човешка група не само мистично, но и структурно, биологично, следователно и телесно е във света, но не е от този свят.

Сега фазата на пророчеството по отношение на това развитие вече е приключила, защото сме навлезли в периода на

повече или по-малко масово осъществяване. Затова Духовната школа вече не говори като възвестител, а сега тя трябва да ви разясни това развитие, за да вземете предвид всички фактори, участващи в него, и да можете да започнете да ги вграждате в своя живот. Така трябва да разбирате „влизането в Обетованата земя“. С това не се има предвид да промените местожителството си, а че трябва да се подготвите, за да принадлежите към тази нова човешка група. Вие ще разберете, че в това отношение има много неща, които трябва да се обсъдят, да се обмислят и грижливо да се изследват.

Най-напред трябва да се върнем към една стара тема, а именно че Христос не е някакъв величествен йерофант, пребиваващ някъде извън грубоматериалния свят, а преди всичко е едно безлично безгранично същество, което се изявява като светлина, като сила, като едно могъщо лъчево поле. Това Христово лъчево поле, което се появи между нас и не оставя на мира нашия тъмен световен порядък, оказва ясно различимо могъщо влияние, дори нещо повече, цяла поредица от влияния.

Фактът, че невидими за окото лъчи могат да упражняват голямо влияние, не е нещо необичайно за съвременния човек, тъй като човекът от нашето столетие вече познава приложението им в много области. В света на медицината, във военната техника и в много лаборатории се провеждат експерименти с невидими лъчи.

Съществуват лъчи, които действат разрушително, и лъчи, които могат да бъдат обозначени като привличащи. Лъчите от първата група се наричат ултравиолетови, а тези от втората – инфрачервени. Тъй като лъчевото поле на Христос формира една пълнота, включваща в себе си целия спектър и следователно може да се обозначи като Слънце, като невидимо слънчево тяло, е разбираемо, че лъчите и влиянията на

това поле трябва да въздействат както привличащо, така и разрушаващо. За действието на тези две различни влияния и сили на Христовото лъчево поле, които работят съвместно и много хармонично, може да получите представа от следното обяснение.

В определен момент привличащата инфрачервена светлина на Божественото слънце ви докосва. Ако сърдечното ви светилище е от онзи особен вид, който имат „съществата с Духовна искра“, както ги наричаме в нашето учение, а това означава, че в дясната камера на сърцето ви се намира атом на Духовна искра, тогава вие ще реагирате, нещо повече, трябва да реагирате на тази привличаща светлина. Обикновеното съзнание не знае нищо за това, азът дори спонтанно ще се съпротивлява и ще дава поводи за всевъзможни изопачени изказвания. Въпреки това то, заедно с цялото същество, сякаш ще бъде въвлечено в един поток от реакции. По този начин, вследствие на докосването от инфрачервения светлинен поток на Божественото слънце, цялото човешко същество бива подложено на поредица от опитности. Милиони хора в този свят познават от личен опит тези интензивни обезпокоявания и необяснимите преживявания, произтичащи от тях.

Фактът, че човек буквално бива привлечен от този светлинен поток, обяснява напълно защо в мистичния език се говори за „зов“. Този инфрачервен импулс, тази привличаща светлина в действителност е един зов. Вие обаче трябва много добре да различавате земната, природната инфрачервена светлина от инфрачервената светлина на Божественото слънце. Когато Бог ви зове, той ви докосва с тази светлина. Тъй като не можете да отделите тази привличаща инфрачервена светлина от разрушаващата Божествена ултравиолетова светлина, едновременно със зова възниква и разрушаване

– а именно цялата поредица от обезпокоявания и преживявания, за които току-що говорихме.

Ако този зов не предизвиква безпокойство и непрестанно вътрешно вълнение, можете да бъдете сигурни, че не ви е докоснала Божествената инфрачервена светлина. Тогава това е бил зовът на едно чисто диалектично влияние, който се свързва с обикновеното ви аз-съществуване и ни най-малко не е в състояние да докосне атома на Духовната искра.

Когато Слънцето на Духа ви зове и вие последвате този зов, тогава същевременно трябва и да изоставите нещо, защото инфрачервената светлина винаги се съпровожда от ултравиолетовата. Това е смисълът на думите: *„Иди и продай всичко, което притежаваш, и ме следвай.“* Това е смисълът на свободното зидарство върху крайъгълния камък. Който желае да строи върху този крайъгълен камък със светлината на Божественото слънце, трябва да се съобразява и с двете въздействия на тази светлина: разрушаване и строене, загуба и печалба.

Това двойно въздействие на Божествената светлина е от огромно значение за вашия живот. То е от такава абсолютна важност, че обяснява всички ваши житейски опитности. Всяка страница от вашата книга на живота свидетелства за тези две влияния. Вашето лично състояние като ученици, като сътрудници, мъже или жени, а също и отношението ви към другите и към обществото се обяснява с тях. Ясно е, че като ученици на Духовната школа вие се отваряте за едно много силно въздействие на двойната Божествена светлина. Така както с едно вдлъбнато огледало можете да отразявате обикновената слънчева светлина и при това огледалото образува един фокус, така и тази Школа е един фокус за Божествената светлина.

Колкото огледалото се шлифова все по-фино и по-фино и по този начин образува един все по-ясен фокус и цялата

отразяваща система се подобрява все повече и повече, толкова атомът на Духовната искра във вас бива все по-силно докосван, привличан и призоваван. Същевременно, и това е вторият милостив дар на Духовната школа, това вълнение и призоваване ви се обясняват, техният вид и цел ви се разясняват. По този начин ученикът знае какво иска от него инфрачервената Божествена светлина, към какво го призовава и на какво го прави способен.

Прави способен? Да, точно така, и то по един непосредствен начин! Защото инфрачервената Божествена светлина винаги се придружава от ултравиолетовия лъчев потенциал. Това означава, че ученикът, който иска да върви по Божиите пътища, стига до откритието, че в подходящите моменти чрез ултравиолетовото излъчване всички негови трудности и пречки биват премахвани. Чрез тази Христова сила пътят за него се освобождава, при това до такава степен, че да не се препъне дори в едно-единствено камъче.

„Този, който ви зове, е верен – се казва в Библията – Той довежда всичко до добър край.“ Зовът да тръгнете по Пътя ви дава същевременно и възможността да вървите по него. Затова прологът на Евангелието от Йоан възвестява с пълна увереност: *„А на всички ония, които Го приеха, даде силата да станат Божи деца.“* Сега вие вече разбирате защо всеки, който знае тези неща, може с такава сигурност да каже: Силата на зова е същевременно и силата, която освобождава пътя.

Сега да предположим, че един ученик, който по силата на своето ученичество, поради присъствието си в силовото поле на Школата бива призован и привлечен с голяма интензивност, но не е готов да разруши това, което по необходимост трябва да бъде разрушено, и не желае да се сбогува с това, от което трябва да се освободи. Този ученик, въпреки като цяло по-добрата си способност за разбиране, се е вкопчил с две ръце за многото илюзорни идеи, които чрез мисли

и чувства в хода на инкарнациите са се превърнали за него в илюзия за действителност.

Какво става в този случай? Когато един ученик реагира хармонично на зовящия аспект, тогава той ще трябва да реагира също така хармонично и на разрушаващия аспект на Христовото старание. Тогава пътят ще стане за него по-лесен. Но ако ученикът иска да реагира хармонично на зовящия аспект, но не и на разрушаващия аспект, тогава тези две влияния ще се отразят дисхармонично на неговия живот. Тогава възникват многото трудности и пречки, безплодните старания, безкрайните безрезултатни размисления, чувството за разпокъсаност, самотата и скръбта. Това е едно змийско гнездо, в което той бива пленен. Това обаче не са наказания, които Гносисът му причинява, не, той се самонаказва с бича на диалектичната привързаност. В това състояние никой не може да му помогне. Той сам трябва да унищожи бича на тази привързаност.

Очаква ви неизмеримо щастие. Призовани сте да станете Божи народ, а сами се задържате тук в болки и страдания. Можете ли да си представите по-неразумно жизнено поведение?

Не приемайте тези забележки като проповед или призив. Защото вие сте призовавани от много отдавна, и то как! Нашият призив е само едно много слабо ехо от вечната действителност. Говорим ви за тези неща, защото времето е дошло. Фазата на пророчеството отмина. Фазата на подготовката приключи. Навлязохме в периода на осъществяването. От всички страни и народи множеството на реагиращите се събира за една нова дейност и за едно ново развитие. Онези, които желаят да участват – а това слово важи само за тези, които могат да участват, – трябва да побързат, и то поради много спешни, природонаучни причини.

Вече споменахме накратко, че освен двойното излъчване на Христовото слънчево поле, съществува и двойно излъчване на тази земна природа. Инфрачервената природна светлина се свързва с аза, а ултравиолетовата природна светлина разрушава и напада всичко, което се противопоставя на този аз. По този начин се развива диалектиката: възникването, разцветът и упадъкът, да ядеш, за да бъдеш изяден. Следователно развитието на природното лъчево поле води до дегенерация, докато развитието на Христовото лъчево поле подлежи на разгръщане и регенерация. Това означава, че тези две полета са подложени на една взаимно противоположна вибрационна промяна: в развитието си те все повече се раздалечават едно от друго.

Логично е да се заключи, че ще дойде момент, в който едно същество, което живее в едното поле, вече няма да е в състояние да премине в другото. Разликата между двете полета, която в началото е най-вече принципна и качествена, накрая става толкова голяма в структурно отношение, а съществата, които се изявяват в двете полета – биологично толкова различни, че човек, принадлежащ към диалектичното поле, от определен момент нататък вече няма да може да се помири, няма да може да се свърже с Христовото поле. В края на всеки един период от развитието на човечеството възниква една такава трагична ситуация. Естествено е, че човек, който бива призован от Христовото поле, но се вкопчва здраво в диалектичното поле, не може да служи едновременно на двама господари: той ще отпадне от Христовото поле, което всъщност самият той си причинява.

Времето е дошло, защото този процес на разделяне започва да приема ясни очертания в света: започва едно голямо разделяне. Името „Христос“ ще замре на устните на онези, които не принадлежат към Христовото поле. Те ще бъдат

демаскирани и разпознати от всички. Останалите, сериозните търсачи, все още държат избора в ръцете си, ако докато е още време се решат да се разделят със своята нерешителност и с цялата си воля се доверят на Христовото лъчево поле. Тогава песните на древните ще важат и за тях:

„И дори да лежиш между два реда камъни, ти въпреки това ще бъдеш като гълъбови крила, покрити със сребро и с пера от блестящо, пречистено злато. Лъчезарните Божи сили ще те пазят по всичките ти пътища, те ще те носят на ръце, за да не удариш крака си в някой камък.“

Свободни зидари на Розенкройц, използвайте разума си: стройте върху вечния крайтъгълен камък, който бе отхвърлен от строителите на този свят, и изживейте с нас идващия Господен ден.

СЕДМОРНОТО ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА БОЖЕСТВЕННОТО СЛЪНЦЕ

Както вече ви обяснихме, този свят и неговото смъртно човечество се облъчват от един цялостен слънчев спектър, от един съвършен сноп лъчи на Божественото слънце.

Всъщност в лицето на материалното слънце човечеството притежава един величествен символ за този божествен блясък. През цялата световна история поетите, мислителите и посветените винаги са били наясно с това. Да си спомним например величествения образ на Хиавата, герой от епоса на Лонгфелоу. Този мистичен образ изобразява по-висшия, по-добрия, по-благородния живот на народите. Лонгфелоу описва как на зазоряване, при изгрева на слънцето, Хиавата потъва в молитва, за да влезе в съзнателна връзка с Вечния, който се намира и действа зад всяко диалектично явление.

Така трябва да гледаме и на вечната Христова слънчева светлина, за да имаме правото да учим не само самите себе си, но и другите, които са възприемчиви за нея, как да се издигнат в този златен блясък, за да ги преведем накрая като един нов народ през вратите на освобождаващия живот. Времената, които Лонгфелоу виждаше като съществуващи в едно много далечно бъдеще, сега вече са настъпили. Времето дойде! Време е! Сега народът на Господа се събира от всички краища на света. Сега не става въпрос само да се реагира на този зов, а да осъществите и да покажете дали разбирате всичко, което служи на вашия вечен мир.

Ние споменахме два аспекта на спектъра на Божественото слънце: инфрачервения, или зовящия аспект, и ултравиолетовия, или разрушаващия аспект. Прилагайки мистичния ключ, открихме, че трябва да разбираме разрушаващия аспект по напълно различен начин от диалектичния човек. Начинаещият ученик, осъзнаващ този зов, вижда аспекта на разрушението като спор, като интензивна борба срещу ништата, безбожна природа. Но ученикът няма какво да разрушава! Гносисът е този, който разрушава! Ултравиолетовият светлинен поток премахва всички препятствия, понякога дори със силата на ураган. Ученикът трябва само да премине към отрицание на усмирителната риза, в която е здраво завързан.

Познавате ли романа на Джек Лондон Скитникът между звездите? Един човек лежи безпомощно в своята килия, жестоко стегнат в усмирителна риза. Тялото му е покрито с паразити, неговото нещастие е почти пълно. Който се предаде на изживяването на едно такова телесно нещастие, умира в адски мъки и ужас. Героят от романа обаче се абстрахира от всичко това и мълчи. Той не обвинява своите мъчителни, а им се надсмива. Той мисли за лятното очарование на гората, за пеенето на птичките, и се опитва да долови със сетивата си аромата на цветята и ромоленето на поточето. И ето, неговата телесна слабост се превръща в благословия. Става едно разделяне на личността. Той напуска тялото си, което остава да лежи завързано в усмирителната риза, минава през стените и пеейки се понася навън към ширналото се поле, където слънцето топли вселената. Докато неговите тъмничари дебнат през шпионката, а тялото на затворника е проснато на пода, смъртно бледо, в безсъзнание, без никаква надежда, той е свободен и независимо от обстоятелствата, изпитва неизмеримо щастие. С тази радост той се връща в тялото си.

И материалният образ, разяждан от паразити, подема ликуващата песен на свободата и излива в песен своята радост. Той знае, че макар и да е затворник, същевременно е и един освободен. Смаяни и объркани, тъмничарите го намират така.

Може би сега ще можете да разберете какво има предвид Школата под отрицание. Отрицанието не е екзалтираност, не е затваряне на очите пред диалектичната действителност, а означава едно вътрешно дистанциране от нея. И това „дистанциране“ означава устремяване към прекрасната свобода. Да не би едно такова отрицание да е волева дейност, както мнозина си мислят? Да не би да е някаква промяна в храненето или нещо подобно? Разбирано по такъв начин, отрицанието би означавало личностна култура.

Никой не може да премине към отрицание, както го разбира Школата, ако не се почувства позитивно призован към това от инфрачервения светлинен лъч на Божественото слънце. Никой не може да постигне това отрицание, ако не носи в сърцето си атома на Духовната искра. Който притежава тази сигнатура на първоначалния живот, бива призован, привлечен, извисен, той трябва само да върви. Неговото отрицание наистина е постоянно и позитивно, но то е следствие от зова. Да изпитваш привличащата сила на този зов и чрез отричане на всичко, което е от този свят, да реагираш позитивно – това е, което апостол Павел нарича „вяра“. Това е устремяването към една непозната велика цел, появила се като ярко сияние на хоризонта на живота. Това е устремяването към една светлинна сила, която ви пресреща още отдалеч, за да ви обгърне с любов. Този процес изпълва ученика със силата и неотразимата радост на надеждата и го кара да пее в усмирителната риза на разложението.

Ако разбирате този език, тогава ще можете да влезете в редиците на идващото ново човечество и да се подготвите заедно с нас за настъпващия нов ден. И тогава има смисъл да се разгледа по-обстойно процесът, свързан с всички тези неща, и да се изследват по-отблизо всички негови аспекти. Досега ние прилагаме почти изключително само мистичния ключ. Сега да преминем към детайлите.

Божественото слънце, за което говорим, изпраща седем вида лъчи в този изгубен и паднал свят. Тези лъчи образуват пълен спектър от червено, оранжево, жълто, зелено, синьо, индиго и виолетово.

Това са седемте вида лъчи на Божественото слънце, с които от време на време свързваме учениците на нашата Школа посредством пеене на мантри:

*Така ние крачим напред в червеното
на кръвната свързаност,
и живеем от обагрената в оранжево великоление
Божия прана.
Наше е златното сърце на Христовото слънчево сияние.
Ние се сплотяваме в зелената страна на надеждата.
Пред нас в далечината широко се отваря
синият простор.
Облакът на Господа ни предвожда, обагрен в индиго.
Тогава премахнат ще бъде всеки воал пред лицето.
И ни очаква виолетовата кралско-свещеническа
мантия.*

Това Слънце сияе в света и пробужда атома на Духовната искра в човешките сърца.

Какво се случва по-нататък? На този въпрос отговорих-

ме по-горе, че когато човек бъде пробуден по този начин, той започва да търси. Един такъв отговор обаче казва твърде малко. Вие трябва да разберете какво се случва в един човек от физиологична и психологична гледна точка, когато бъде докоснат от тази необичайна лъчева сила и дава признаци, че реагира, тъй като притежава атом на Духовната искра.

Започва един процес в светилището на сърцето. Най-често в резултат на някакво голямо сътресение в обичайния живот атомът на Духовната искра в сърцето започва силно да вибрира. До този момент, вследствие от начина на живот и качеството на кръвта на обикновения човек, този атом е бил латентен и толкова капсулован, че е било невъзможно да бъде пробуден от светлината на Божественото слънце. Но ако поради горчив опит настъпи някакъв временен срыв в живота, който засяга и кръвта, една от седемте сърдечни камери се отваря, затвореният вътре в нея огън се разпалва и върху тимусната жлеза, която се намира зад гръдната кост, пада ослепителна светлина. В повечето случаи обаче един-единствен светлинен удар не е достатъчен. Но да предположим, че тимусната жлеза е станала възприемчива и светлинният импулс е постигнал целта си, тогава хормонът на тимусната жлеза ще отведе тази светлинна сила в малкото кръвообращение.

Случи ли се това, след известно време светлинната сила със сигурност ще докосне всички мозъчни центрове, до които тя достига посредством кръвта. Достигне ли светилището на главата, най-напред в съответния човек се ражда търсачът. Защото чрез влиянието на светлинната сила върху мозъчните центрове се поражда мисли, които са от един и същи вид. Този човек е бил докоснат от зоващата светлина и посредством атома на Духовната искра, тимусната жлеза,

кръвта и мозъчните центрове диалектичният аз осъзнава това. Ражда се една неотразима поредица от мисли. Според степента, в която мозъчните центрове са стимулирани така към една нова дейност, продължава по-нататък и дейността на атома на Духовната искра, тъй като сега вече е направен пробив както в кръвта, така и в съзнанието.

Сигурно сте чували за „взиране в кристал“. Това е един негативен окултен метод за постигане на разширено етерно виждане. Той е крайно опасен, защото онези, които го практикуват, извикват заедно с виденията си и безброй привързани към земята сили, които очакват фаталния край на своята жертва. Този фатален край настъпва, тъй като вследствие на взирането в кристала защитната светлина на кундалини, която обгръща пинеалната жлеза, прегаря. Това може да се сравни с изгарянето на бушон от електрическата мрежа. Когато този „предпазител“ на кундалини прегори, привързаните към земята сили могат за известно време да правят с един такъв човек каквото си поискат.

Всеки позитивен или негативен окултен метод не е нищо повече от изопачена имитация, карикатура на трансфигуристичната магия. Същото важи и за „взирането в кристал“. Добре шлифованият кристал, искрящият скъпоценен камък, в който може да се разкрие истината, е атомът на Духовната искра в сърцето. Когато чрез въздействието на Универсалната светлина, за което говорим, мислите на даден човек се насочат към един живот, който не е изявен, но въпреки това трябва да съществува някъде, и към скритите неща, които непременно трябва да бъдат разбрани, тогава този човек сякаш гледа в собствения кристал в сърцето си, от който в началото се появяват само мъгляви и неясни видения. Повърхностният човек обаче, като чуе да се говори за искрящия скъпоценен камък, сяда пред парче стъкло или хвърля билки

в огъня, за да може с помощта на техните изпарения да изпадне в състояние на транс.

Атомът на Духовната искра се нарича още и „олтарът“, от който трябва да се издигне благоуханен за Бога аромат, който да изпълни цялото светилище на главата, за да може по този начин човекът свещеник да разбере Словото на Светия Дух. Така мислите на търсача се нижат една след друга. А вие вече знаете, че мислите са творения. Мисловните образи (или мисъл-формите) обитават полето на изява, дихателното поле. Мислите от един и същ вид притежават свойството да се привличат едни други и да се обединяват. В пълно съответствие с вида си, тези мисловни образи внасят в нашия живот хармония или дисхармония, сила или слабост. Ако един човек следва импулсите на своето търсене, можем точно да установим какво ще се случи с него.

Щом хормонът на тимусната жлеза попадне в кръвта на малкото кръвообращение, светлинната сила, естествено, потъмнява повече или по-малко, в зависимост от състоянието на кръвта. Защото по силата на рождението си вие носите в себе си кръвната картина на природната религия или природния окултизъм, на природния хуманизъм или на материализма. Ето защо първите мисловни образи, събудени от светлинната сила, са твърде слаби и неясни. Промените тук настъпват бавно и постепенно. Така вие ще разберете, че търсенето е процес, при който нищо не може да бъде прекочено или пропуснато. Това е процес, включващ извънредно много опитности, защото, преследвани от мисловните си образи, вие преминавате към експериментиране. Вие се присъединявате към всевъзможни движения тук в този свят, защото трябва на практика да проверите истинността и правилността на вашите мисли. Затова тук има толкова много хора, които вече са минали по безброй пътища, положили са много усилия, много са страдали и са се мъчили, докато на-

мерят Духовната школа. Но утешете се, защото всички трябва да минат по този път.

Вливанията на светлинна сила от атома на Духовната искра, взирането в собствения вътрешен кристал трябва да продължи дотогава, докато се създаде един възможно най-чист ментален образ. В това отношение в Духовната школа ви се помага много: всеки ден, всеки час се полагат всички усилия, за да ви се обяснят пътищата и намеренията на Божественото слънце, да ви се каже всичко, буквално дума по дума, докато накрая във вас се появи възможно най-ясен и чист менталният образ на Безсмъртния. При вас, до вас, във вашето поле на изява образът на безсмъртния небесен човек трябва да бъде роден ментално, колкото се може по-ясен и чист, преди да можете да напуснете търсеция стадий на Пътя.

Апостол Павел също говори за образа на Небесния човек, който ученикът трябва да носи в себе си. Това е една чудна мистерия, която никога досега не е била разкривана в Школата. В Първото послание към коринтяните, 15:46-55, той казва на учениците, които се подготвят за Пътя:

„Обаче не е първо Духовното тяло, а природното, а след това Духовното. Първият човек е от земята – земен, от пръст; вторият човек е Господът от Небето. Каквото е земното, такива са и земните; и каквото е Небесното, такива са и Небесните. И както сме носили образа на земния, така ще носим и образа на Небесния. Но това ви казвам, братя, че плът и кръв не могат да наследят царството Божие, нито тленното наследява нетленното.

Ето, казвам ви една тайна: не всички ще умрем, но всички ще се изменим. [...]

Защото това, тленното, трябва да се облече в нетленни, и това, смъртното – да се облече в безсмъртни. Тогава ще се сбъдне написаното слово: Погълната бе смъртта в победата. О, смърт, къде ти е жилището?”

Когато ученикът, след продължително ориентиране по дългия път на търсенето, е оформил в себе си образа на Безсмъртния като едно родено от светлинната сила ментално творение, което е независимо от тялото, оживено и подсилено от излъчването на божественото слънце, едва тогава може да се предприеме една нова стъпка.

Тази нова стъпка, както казва апостол Павел, е една „тайна“, тайната на спасението, едно лечебно средство, средство за изцеление. Рецептата за това е: преходното трябва да се облече с непреходното, смъртното – с безсмъртното. Менталното творение, което разгледахме, менталният образ на Безсмъртния играе тук една съществена, доминираща роля. Това чудно събитие желаем сега да разгледаме по-отблизо.

СЪЩНОСТТА НА ЧОВЕШКОТО ПЛЕННИЧЕСТВО

Както вече установихме, в процеса на осветяване, през който трябва да премине кандидатът на новия освобождаващ живот, най-напред се изисква той да оформи образа на безсмъртния, на първоначалния небесен човек. Чрез една фундаментална жизнена промяна той трябва да изгради в дихателното си поле това ментално творение, този ментален образ.

Може би знаете, че всички ментални образи, или мисъл-форми, на човека обитават дихателното му поле. Мислите са материални, те са светлинни светкавици, светлинни импулси на мозъка. Тези светлинни лъчи представляват съединения от много фина материя, които могат да бъдат установени с извънредно точни инструменти и дори може да се измери тяхното тегло. Следователно мислите всъщност са материални форми, макар и от много по-фин вид и със строеж, различен от този на грубоматериалното ни тяло. Тези мисъл-форми пребивават в непосредствения радиус на действие на своя творец или в близост до това поле. Те се съединяват с мисъл-форми от същия вид и по този начин стават все по-могъщи. Ако човек не оживява ментално тези мисловни същества в своето дихателно поле и вследствие на това те се намират в покой, тогава те приличат на облачни образувания, които се движат ясно забележимо като облаци-те във въздуха.

В тази връзка, ако наблюдаваме даден човек, ще забележим как тези мисловни облаци се появяват от дясната страна

на тялото му, някъде по средата, издигат се нагоре и над главата му, след което отново се спускат надолу от лявата страна на тялото и изчезват някъде по средата на тялото. Следователно, ако наблюдаваме човек, който се намира срещу нас, тогава този кръговрат се извършва по посока на движението на часовниковата стрелка (отляво надясно), а ако наблюдаваме това движение при нас самите, посоката е обратна.

Тези мисловни облаци трябва да бъдат хранени, защото са създания, живи същества. Мислите са живи същества от определен клас и порядък. За да поддържат своето съществуване, те се нуждаят от светлинната сила, от светлинната субстанция на мозъка, който ги е породил. Затова тези същества умоляват, ако се наложи дори принуждават своя създател да ги храни и поддържа със същата мисловна сила, с която са били създадени. Сега искаме да ви опишем начина, по който вашите мисловни деца упражняват върху вас тази принуда.

Когато един човек е подложен на тази напълно естествена принуда (което се случва ежедневно, да, почти ежемесечно), от мисловните облаци, циркулиращи в дихателното му поле, се издигат ясни форми, като най-отличителният им външен белег може би са очите. Според степента, в която тези форми биват хранени от мислите, от очите им излиза едно въздействие, ставащо все по-парализиращо и хипнотизиращо. Чрез тази произлизаща от собствените му мисловни творения хипноза, човекът бива тласкан към действие, дори към цяла поредица от действия. По този начин той става роб на тези фантоми. Така в течение на еони време всички хора са станали роби на собствените си илюзии и заблуди, на предразсъдъците и пороците си, които чрез мисловната им дейност са приели форма в дихателното им поле. Хората са ги хранили и поддържали, докато накрая били напълно завладени от тях. Жизненото поведение, за което толкова често съжалявате, срещу което толкова често нямате сила да се бо-

рите, жизненото поведение, което отравя живота ви, защото се отвращавате от самите себе си и губите цялото си самоуважение, е резултат от онази принуда, произлизаща от кръговрата на мисловните ви навици, от мисловните ви творения, населяващи дихателното ви поле.

Човечеството е много болно, смъртно болно. То е жертва на собствения си творчески импулс и няма земен човек, за когото това да не важи. Тъй като диалектичният човек по един ужасен и хаотичен начин ежесекундно злоупотребява със споменатата творческа способност на мозъка си, той се принизява и често слиза дори под животинското ниво. Когато Библията възразява срещу злоупотребата със свещената творческа функция, тя има предвид тази пагубна употреба на умствената способност, подчинена на почти безграничните желания и страсти и техните последици. И поради това, затворени в кръговрата на мисловните си навици, много хора са станали твърде черни и пропаднали, за да могат изобщо вече да бъдат докоснати.

Ако искрено поставите собствения си живот в преценяващата светлина на Братството, ще откриете колко често по неведоми причини нежелани от вас мисли се прокрадват, за да започнат пагубния си ход. Колко често, затворени в света на своите мисловни навици, казвате: „Кое не желая, него правя.“

Коя е причината за този гибелен и нежелан поток от нисш мисловен живот, който се изплъзва от нашия контрол в такава ужасяваща степен?

Като цяло, причината за това е кръвта. Страстните желания, похотта и склонността към порочен живот се коренят в кръвта. Диалектиката е фундаментално закотвена във вашата кръв. Ако се опитате да обуздате този природен кръвен инстинкт с помощта на вашата волева култура, може би ще

успеете по някакъв начин да канализирате кръвния поток, но той със сигурност ще избие в друго направление, при това по-мощно от всякога. Всеки диалектичен човек, без изключение, е във всяко отношение по-опасен от едно хищно животно, макар и понякога това да остава скрито. Както винаги, кръвният инстинкт си пробива път, защото това е от жизнено важно значение за човека животното.

Как този нагон, този първичен инстинкт идва в кръвта? Ако искаме да отговорим на този парещ въпрос, ще трябва да бъдем много подробни в отговора. До този момент Школата на Розенкройц се ограничаваше да дава само философски и мистични обяснения по този въпрос, но сега вече е време да дадем едно научно обяснение.

В нашето учение ние говорим за четворна личност. Сега бихме искали да разгледаме тази четворна личност по начин, напълно различен от досегашния.

Материалното тяло се изявява във и чрез едно концентрирано етерно поле. Доколкото това етерно поле действа и се изявява в тялото, говорим за етерно (или жизнено) тяло, защото човекът живее от етерите. В непосредствена близост до материалното тяло етерното тяло все още притежава формата на материалното тяло, но с отдалечаването тази форма преминава в полето на изява, или дихателното поле.

Мисловната сила в мозъка също е етерно съединение, и то с много фин състав.

Освен това в тялото е налице съзнание. То се намира в гръбначно-мозъчната система, в колоната на змийския огън. Ние знаем, че този огън на съзнанието е много тясно свързан с кръвта и нервния флуид. Това съзнание, заедно с кръвта и нервния флуид, се управлява от съществуването на желанията и може да се обясни чрез него. Следователно това същество

на желанията е вътрешното ядро на диалектичната, материалната личност, то е азът – кръвният аз, земната душа. То може да се открие в тялото, а именно в системата далак-черен дроб. Там е неговото седалище, не само образно, но и съвсем буквално. Черният дроб, далакът, бъбреците и надбъбречните жлези, както и слънчевият сплит (plexus solaris), известен също като тазов мозъчен център, изграждат дома на кръвния аз – на съществуването на желанията.

Чрез черния дроб, този най-важен орган, живее човекът. Ако изследвате неговото име, ще откриете, че при много народи онези, които първоначално са го нарекли така, са били добре запознати със задачата, която той изпълнява. Чрез системата далак-черен дроб, заедно с принадлежащите към нея органи, се контролират и поддържат в определено състояние кръвта, нервния флуид, змийския огън, а чрез тях и цялостния човек. Затова чрез тази система всички светлинни сили и техните хормонални въздействия, които не могат да се обяснят от тази природа, се отстраняват от кръвта.

Казахме, че ядрото на аз-съществуването живее в тази система. То лежи затворено в далака. По време на будното състояние то лежи навито в далака като спирала, а по време на сън излиза навън: спиралата се развива в облакоподобна нишка, излиза от далака и в дихателното поле този облак формира един образ – това е образът на действителния диалектичен човек, на съществуването на желанията, на истинския кръвен аз. Този „аз“ най-често изглежда съвсем различно от вашия материален образ! Но е по-добре да се откажем от описанието му.

Това изявяващо се в дихателното поле същество на желанията е нещо съвсем различно от мисъл-формите, за които говорихме по-горе. По време на сън този истински диалекти-

чен аз може да се отдалечава на доста голямо разстояние от материалното тяло, но все пак не чак толкова далече, колкото менталното тяло. Сега, когато вече знаете, че всичките ви нощни опитности се осъществяват от съществуването на желанията и се записват в него и че този кръвен аз произхожда изцяло от тази природа, ще разберете ясно защо е абсолютно изключено той да може да приеме никакви импулси от освобождаващ вид. Природният аз не може да стане възприемчив за висшия живот, той трябва да умре, защото „Плът и кръв не могат да наследят Божието царство“.

Когато по една или друга причина изпаднете в някакво силно емоционално състояние, например се раздразните или ядосате, аз-съществуването излиза от далака, дори без да подозирате това, готово да се нахвърли върху евентуалния противник.

Освен че изпълнява функцията на седалище на аз-съществуването, далакът е и най-важната входна врата на тялото за етерни сили. Съществуването на желанията се храни от тези сили, живее от тях и така контролира цялата телесна система. Накрая, и менталните фантоми, чието възникване, дейност и поведение вече описахме, също оказват много силно въздействие върху далака. Процесът, свързан с казаното по-горе, може да се опише по следния начин:

Съществуването на желанията заставя мозъка да употреби творческата си способност, мисловната си дейност, в съответствие с вида и потребностите на кръвния аз. По този начин цялото дихателно, или етерно, поле на микрокосмоса бива населено с тези мисловни същества. Всяка една от тези мисъл-форми формира фокус за етерните сили, намиращи се в полето на изява, и ги трансмутира в съответствие със своя вид. Така чрез всички тези мисловни същества етерното поле бива обработено по определен начин и през далака ре-

зултатът от това се поглъща на големи глътки от съществото на желанията, от аза. Всички тези сили циркулират в тялото като през шлюз: влизат в далака и излизат от черния дроб. По този начин целият жизнен процес служи за това да изхранва съществото на желанията, кръвното същество, аза. Такава е ужасяващата картина на вашата действителност!

И сега, ако напълно осъзнаете истинската същност на този жалък и същевременно пагубен живот и в резултат на това изпитате своето пленничество до последната фибра на съществото си, и след това, по време на нашите храмови служби, когато тези и подобни неща се разглеждат, изследват се най-задълбочено и се показват до най-фините им нюанси, така че дори и едно дете да може да ги разбере, във вас може да се прояви склонността да гледате на това, което се разяснява тук, като на ужасни бедствия. И точно както навремето, когато Едгар Алан По описваше детайлно и спиращи дъха зловещи ситуации, затвори и изтезания, така и вие бихте могли да извикате: „Стига, престанете! Аз знам, че живея в затвор, но защо е необходимо да описвате стените на затвора и вида на ограниченията с всичките тези подробности?“

Никой обаче не може да възкръсне от гроба на природата, ако не е изпитал до мозъка на костите си смразяващия студ на дома на смъртта, в който „живее“. Никой не може да тръгне по пътя на спасението, ако не е почувствал навсякъде диханието на смъртта. И никой няма да види изгрева на вечната свобода, ако не е готов да носи кръста на истината в мрака на среднощните часове.

Който не е достатъчно силен да изтърпи всичко това, нека стои настрана от делото. Апостол Павел с право казва: „Евангелието на Исус Христос е само за силните.“ И това Евангелие започва с демаскирането. Но ако вие наистина сте вкусили заедно с нас от горчивината на затвора, ако сте го-

тови да изпие киселия оцет, тогава ние ще ви насочим към тайната на спасението на апостол Павел, към формулата на изцелението.

„Ето, една тайна ви казвам“, тайната на изцелението: „Ние всички ще се преобразим! Защото това, тленното, трябва да се облече в нетление, и това, смъртното, да се облече в безсмъртие. Тогава ще се сбъдне писаното слово: Погълната бе смъртта в победата.“

Нека сега анализираме тази тайна. Истинският ученик е в състояние, намирайки се в този преходен свят, да създаде в своя пропаднал и смъртен микрокосмос нещо непреходно и безсмъртно, а именно – менталното творение, менталния образ на безсмъртното небесно същество. Тази концепция трябва да възникне по един напълно различен начин от нашите обичайни мисловни творения. Само човек, който още притежава атома на Духовната искра в дясната сърдечна камера, може да осъществи една такава ментална концепция. Ако този атом на Духовната искра може да бъде докоснат от инфрачервената светлина на Гносиса, тогава в тимусната жлеза (орган с вътрешна секреция, намиращ се зад гръдната кост) възниква една много особена дейност. Защото в това състояние атомът на Духовната искра започва силно да вибрира и докосва със светлинните си импулси тимусната жлеза, в резултат на което тя започва да отделя определен хормон в кръвния поток на малкото кръвообращение.

Тимусната жлеза е активна в детството, след което закърява и става латентна. Но вибрацията на докоснатия от гностичната светлина атом на Духовната искра я съживява отново. Щом заредената с този особен хормон кръв достигне главата и докосне мозъка, под нейното въздействие в мозъчните центрове възникват най-удивителни мисли, а имен-

но мислите, отличаващи всеки истински търсач. Може да се каже, че сега, без влиянието на тялото на желанията, на кръвния аз, само посредством тази удивителна дейност още в първия стадий се поражда в ембрионален вид образът на безсмъртния човек.

Но както вече споменахме, този мисловен образ има напълно различен вид, вибрация и състав от всички други мисловни творения, за които вече говорихме. И поради това той не може да циркулира през шлюза далак-черен дроб. Този образ тихо сияе като една особена светлина в дихателното поле и най-често се намира точно пред ученика, очи в очи с него. От време на време, привлечен от инфрачервената светлина на Гносиса, той излиза извън цялата микрокосмична система, извън ауричното същество, за да се върне след това още по-силен.

Но чрез кръвообращението тимусният хормон, който е породил всичко това, естествено, отново бива отведен надолу и впоследствие дейността на съществото на желанията става причина тази враждебна за него субстанция да бъде отстранена от кръвта посредством бъбреците. Чрез черния дроб и бъбреците от кръвта се изхвърлят всички чужди на природния аз субстанции. Ако обаче атомът на Духовната искра продължи да вибрира, с всички вече описани последици, тогава възниква особеното и много добре познато на много търсачи състояние на раздвоеност в живота. Състояние, в което човек сякаш живее два живота едновременно. В процеса на търсене той продължава да доизгражда с помощта на Духовната школа своята ментална концепция, която е извън тази природа. Чрез вътрешна дисциплина и подкрепящата сила на силовото поле той постоянно пречиства своя ментален Божествен образ от лъжи и заблуди. Междувременно той води обичайния живот на ефесянин и външно в живота

му не се променя нищо, или много малко. Годините отлитат и той в най-добрия случай се наслаждава от време на време на менталния образ на Безсмъртния, който носи в себе си.

Тук трябва да ви отправим едно предупреждение. Това бленуване, в което вие се любувате на менталните си творения, може да продължи много дълго време, твърде дълго, често пъти много инкарнации. Причината за това е съществуването на желанията, което не само чисти кръвта в биологично отношение с помощта на системата далак-черен дроб, но и привидно сътрудничи на вашата склонност към търсене. Съществуването на желанията, азът, криещ в себе си атлантска хитрост, има зад себе си култура, трупана еони време. Както главата и сърцето притежават мозък, така и тазът притежава в слънчевия сплит (plexus solaris) мозък, пълен с лунно мозъчно съзнание.

Ръководен от тази интелигентност, азът се опитва да обгърне със заблуди, с всевъзможни спекулации и пълни лъжи родената от атома на Духовната искра ментална концепция на Вечния във вас. По този начин Прометей буквално бива вързан и прикован. Образът на Непреходното бива капсулован в дихателното поле или се свързва с природно-окултни и природно-религиозни развития.

Затова Духовната школа толкова внимателно следи за чистотата на учението и се старее да съхрани работата винаги жива, защото по този начин тя може най-добре да помогне на всеки ученик. При това тя трябва винаги да се обръща назад към опита на своите предшественици във времето, които отново и отново са бивали принудени да прекратят преждевременно своята работа поради всевъзможните пречки, създавани по гореописания начин.

Имайки предвид всичко това, чуйте сега тайната на спасението, тайната на изцелението. Ако чрез искрен стремеж и искрено живяно ученичество ученикът поддържа чиста и ясна своята ментална концепция на Безсмъртния и се доверява напълно на ръководството на Духовната школа, тогава това ново, родено от Бога ембрионално същество ще достигне до пълен растеж. И накрая ученикът ще носи в себе си цялостния образ на първоначалния Небесен човек, роден от инфрачервения полюс на гностичната светлина.

Вие знаете, че всички обикновени, природни мисловни творения циркулират през шлюза далак-черен дроб. Сега менталната концепция на Небесния човек, подтиквана от ултравиолетовия полюс на гностичната светлина, трябва чрез едно ясно изразено волево решение на ученика да премине по същия начин към циркулация през шлюза далак-черен дроб, евентуално чрез прилагане на вътрешно насилие, защото съществува на желанията, азът, ще откаже достъпа до него.

Можете да предвидите възникващите от това последици: чрез тази нова циркулация на свършено различни етерни сили, на чисти Христови етери, бива нападната крепостта на аза. Азът, съществува на желанията, бива прогонено от тазовия център и в него се ражда едно ново същество на желанията.

Сега може би вече разбирате прастария мит от началото на диалектичните времена – мита за Адам и Ева. Адам е Манас, мислителят, менталният образ на Безсмъртния; Ева е новият аз – новото същество на желанията, което, идвайки от лявата страна на тялото, сега трябва да се докаже. Тези двамата, този мъж и тази жена (поради своята полярност, съществува на желанията винаги бива представяно като женско), този нов Адам и тази нова Ева трябва да бъдат родени в

нашата система. Когато тези двамата се обединят в свещена работа, от тях ще се роди новият трансфигурирал човек.

Това е тайната на спасението, за която говори апостол Павел. Това е формулата: преходният, диалектичният, най-главният орган на физическия човек – системата далак-черен дроб, трябва да се облече с непреходното, непреходното трябва да проникне в преходното със сила. Тогава ще се сбъдне словото, както е писано, ликуващото слово: „Смъртта е погълната в победата.“

Който иска да извърви този кръстен път, той ще победи. И накрая, последното пробуждане с копието в лявата страна, в далака, ще докаже, че смъртта на земния човек е окончателна. Само тогава Небесният човек ще расте – от вечност към вечност.

Така както сте носили образа на земния човек, така тогава ще носите образа на Небесния човек.

Но внимавайте: първо идва това, което принадлежи на душата, и едва след това духовното! Стъпил здраво с двата крака в реалността, ученикът започва своята виа долороза към утрото на възкресението.